

Milan Kudrna (1949)

Milan Kudrna se narodil 29. května 1949 v Lázních Bělohrad. Zde prožil prvních šest let svého života u svých prarodičů. Jeho dětství poznamenal vztah dědečka k nově vzniklému společenskému zřízení:

Děda můj jako takovej byl soukromník – sklenář, ještě v šedesátých letech se snažil ještě soukromničit.

Dědeček se odmítal vzdát svého podnikání a vstoupit do družstva.

Nakonec ho donutili tím, že mu zbořili krámk a musel poslední snad 3 nebo 4 roky jít pracovat do továrny, aby mohl dosáhnout toho důchodového věku.

V pololetí první třídy se Milan Kudrna přestěhoval k rodičům do Liberce. Po ukončení základní školy vystudoval obor zámečnick kolejových vozidel na železničním učilišti v Lounech, aby se pak po vzoru otce stal strojnámce v depu Československých drah v Liberci. Tam prožil také srpen 1968.

Otec měl tenkrát službu toho 20. srpna, odpoledne jel do Německa do Žitavy vlak, no ale už ho tam zadrželi, protože už tam bylo kupa vojska. Tak ho nepustili zpátky až teprve druhej den odpoledne.

Když se pak rozkřiklo co se děje, byl jsem se podívat na náměstí v Liberci. Byli tam zraněný a byl tam velkej šrumec, když člověk viděl tu ohromnou armádu, co projížděla Libercem. Byla to beznaděj. Opravdu velká beznaděj.

Milan Kudrna dokonce jako strojnámce asistoval při odchodu části okupační armády v říjnu 1968. K tomu se pojí úsměvná historka – když pomáhal se svou lokomotivou tlačit vlak plný vojenské techniky, mířící do Polska:

Přišel si tam polskej voják, natáh si telefon, že jo dráty, že bude na mašině s náma, aby nás hlídal. Jenže my jsme mu neřekli, že my jezdíme jenom do Mníšku, tam zastavíme, lokomotiva se odvěsila, my ho vytlačili do Oldřichova do tunelu, tam jsme zůstali stát a vlak jel dál, že jo. Bylo to v noci, voják tak podřimoval, no a jeli jsme zpátky. V Liberci, když se probral, kouká, kde je vlak. No nakonec tam seděl asi 4 dny, než jel další transport.

V roce 1969 absolvoval Milan Kudrna vojenský výcvik, který však vzhledem k jeho specializaci nebyl úplně tradiční. Byl totiž u železničního vojska v Bohumíně a se svou jednotkou pracoval ve vozových dílnách v Ostravě.

Byli jsme de facto pracovní jednotka, měli jsme akorát základní výcvik, přijímač, přísahu, a pak jsme chodili normálně do práce dělat.

Po vojně se vrátil do Liberce, kde sloužil jako strojvůdce nejprve parních, a od 80. let také motorových vlaků.

Během svého působení na dráze zažil Milan Kudrna i několik dramatictějších příhod a nehod. Největší škodu způsobil požár několika vagonů se zdánlivě běžným nákladem:

Tak se ptali, jaká je škoda. Já říkám ´škoda vždyť tam byly 3 bedny ta kolik to může bejt 100.000, nejmíc´ no nakonec z toho vylezlo že škoda v těch 3 bednách byla 4.500.000 švýcarskejch franků. A soudili ženskou, která to nechala naložit tydlecty drahý věci do vagonu po síře. No a jak že jo lítaly jiskry z parních mašin, tak ta síra chytla.

Milan Kudrna působil v libereckém depu Českých drah až do svého odchodu do důchodu. V Liberci také žil do roku 1988, kdy se přestěhoval do Jablonce a nyní již sedmým rokem žije v Semilech. A jak zní jeho životní motto?

Já nevím můj názor je ber život tak jak jde.